

Advent: 3. Někdo bude vzat a někdo zanechán

O dni D, který nás všechny čeká.

Advent

Někdo bude vzat a někdo zanechán

1. čtení: Izajáš 2, 1 - 5

1 Slovo o Judsku a Jeruzalému, jež ve vidění přijal Izajáš, syn Amósův.

2 I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody.

3 Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: „Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit.“ Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.

4 On bude soudit pronárody, on ztrestá národy mnohé. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji.

5 Nuže, dome Jákobův, chodme v Hospodinově světle!

2. čtení: Matouš 24, 36 - 44

36 O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám.

37 Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noeho:

38 Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu, 39 a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka.

40 Tehdy budou dva na poli, jeden bude přijat a druhý zanechán.

41 Dvě budou mlít obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána.

42 Bďte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde.

43 Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, bděl by a zabránil by mu

vloupat se do domu.

44 Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.

Sestry a bratři,

moje teta se vdávala za války. Potraviny byly na příděl a tak nebylo vůbec jednoduché zajistit alespoň trochu bohatší svatební hostinu.

Nakonec se to přece jen nějak podařilo. Všechny dobroty, zejména maso, kterého byl jinak nedostatek, se v předvečer uložily do chladného sklepa.

No, a brzy ráno onoho slavnostního dne se zjistilo, že je všechno maso pryč. Někdo se protáhnul sklepním okénkem a připravil svatebčany o ty nejlepší pochutiny.

Svatba se nicméně konala tak jako tak, jenom ta svatební tabule se neprohýbala, jak původně měla.

Jó, kdyby člověk věděl, kdy takový zloděj dorazí, bezpochyby by si na něj počkal nebo by alespoň učinil nutná bezpečnostní opatření. Jenže zloději mají takový nepěkný zvyk, že nikomu předem nic neřeknou.

Jako ten den D, o němž mluví Ježíš v dnešním textu:

„O onom dni a hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec sám.“

Lidé budou žít své každodenní životy, budou jíst a pít a ženit se a vdávat, nikoho nenapadne, že by se mohlo něco stát, když tu najednou z ničeho nic to přijde.

Bude to jako potopa, která zaplaví a znehodnotí všechno, co jsme, co máme a na čem si zakládáme. A mnoho lidí najednou záhadně zmizí.

„Tehdy dva budou na poli, jeden bude vzat a druhý zanechán. Dvě budou mlít obilí, jedna bude vzata a druhá zanechána.“

Možná, že se nyní, sestry a bratři, v duchu ptáte, proč musím zrovna dneska, když začíná Advent, kázat o nějakých budoucích hrůzách.

Jenže já za to nemůžu! Tenhle text z Matoušova evangelia se na první adventní neděli čte odedávna a bylo by přinejmenším podivné, kdybych si dnes vybral čtení třeba z Písně Šalomounovy.

V adventním období se máme tak nějak vnitřně usebrat a připravit na příchod Spasitele, který se narodil jako dítě v betlémských jeslích.

Jenže to neznamena zůstat sentimentálně u jesliček, je třeba vzít vážně, že Ježíšek vyrostl. Nestal se z něj ovšem Děda Mráz, jak kdysi hlásal prezident Zápotocký, ale Král králů a Pán pánů, jak vyznávají křesťané už 20 století.

Minulost i přítomnost díky němu dostávají smysl, a v budoucnosti, kdy Hospodin celý náš porouchaný svět jednou provždy opraví, bude hrát Ježíš hlavní roli.

Jenže co to má společného s představou potopy a proč ta náhlá zmizení některých lidí při práci na poli nebo při mletí zrní v kuchyni?

A proč to všechno tak neočekávaně a náhle, jako když zloději bez předchozího avíza z ničeho nic před pár dny vykradli klenotnici drážďanského zámku?

V zásadě se tenhle oddíl Matoušova evangelia může vykládat dvěma způsoby.

Ten první je, že máme být připraveni na Ježíšův druhý příchod. Tentokrát už nepřijde jako křehké mimino, ale jako ten, kdo z Božího pověření vykáže pryč všechny sobecké darebáky a ujme se vlády, vlády tentokrát skutečně spravedlivé a milosrdné k lidem i ke všemu stvoření.

A bude to bomba, kterou skoro nikdo nečeká. Už jsme si my lidé totiž dávno zvykli na to, že politika se prostě nedá dělat bez polopravd a lží, bez manipulace, strašení a prázdných slibů. No vidíte, a dá.

Když se na zemi podruhé objeví Ježíš, tak bude hned jasné, co je zlo a co dobro, co je světlo a co tma.

Nyní jde jen o to, být na tuhle změnu alespoň trochu připraveni. Aby nás ten den nesmetl jako velká voda při potopě, ať už budeme na poli, v kuchyni nebo třeba v kanceláři. Alespoň nelhat a mít na mysli nejen sebe, ale i ty druhé. A být si vědom svých nedostatků, přešlapů a pádů.

Druhý způsob, jak si den D, který přijde jako zloděj v noci, vyložit, je celkem jednoduchý. Spíš než druhý Ježíšův příchod nás totiž zastihne vlastní odchod ze života.

My lidé jsme smrtelní. Nikdo nevíme, kolik času ještě máme. Pokyn k odchodu může přijít naráz a bez předchozího upozornění. Jako zloděj v noci.

O to víc je třeba být ve střehu, aby nás smrt nesmetla nepřipravené. Potom už se nic nedá napravit, dořešit a dohnat. „Dokud je čas, prokazujme dobro všem, a zvláště členům rodiny víry,“ píše apoštol Pavel do Galácie.

To jsou tedy dva možné způsoby výkladu dnešního textu.

Ať už se dočkáme druhého Kristova příchodu nebo odejdeme ze života jako každý člověk, máme do té doby zůstat v bdělém stavu, což znamená snažit se žít podle Ježíšova příkladu, pravdivě a ohleduplně k druhým, zejména k těm slabším a znevýhodněným.

Potom totiž, v tom novém věku, nebo na věčnosti, chcete-li, bude na co navázat. Toho však, kdo žije

jen pro sebe a druzí jsou mu ukradení, den D smete a nic po něm nezbyde.

Pojďme se ale nyní, sestry a bratři, ještě podívat na to, jak Ježíšovým slovům rozuměli jeho posluchači.

Byli v poněkud jiné situaci než my a nutno dodat, že Ježíš mluvil především právě do té jejich situace.

Nejlépe se nám to ukáže na obrazu těch dvou zemědělců na poli a dvou hospodyněk u mlýnku na obilí. Jeden bude vzat a druhý zanechán, jedna bude vzata a druhá zanechána.

Ekumenický překlad původní řecké slůvko namísto „vzít“ překládá jako „přijmout“ – jeden bude přijat a druhý zanechán.

Na základě tohoto nepřesného způsobu překladu vznikla v předminulém století jedna zvláštní teorie. A sice že v onen den D, který přijde jako zloděj v noci, Bůh zázračným způsobem své věrné a spravedlivé zachrání. Udělá to tak, že je ze země vytrhne a do doby než proběhne soud nad ostatními obyvateli země, je uschová v nebeském azylovém zařízení.

Zní to zajímavě, jako scéna z nějakého science fiction románu. Není divu, že o tom v Americe natočili i úspěšný celovečerní film a mnoho lidí tomu tak skutečně věří.

Je tu ale jeden malý problém. Takhle to Ježíš určitě nemyslel. Pán Bůh nás z tohoto světa rozhodně nechce nějakým zázračným způsobem vytrhávat. Vždyť nám dal úkol být tu naopak celou duší i tělem přítomni, s nohama na zemi.

Pověřil nás, abychom jako žáci Krista Ježíše, nesli do světa dobrou zprávu o naději, abychom byli solí, tam kde jsou nechutné poměry, abychom byli světlem tam, kde vládne tma, abychom šířili pokoj a bránili spravedlnost.

Ježíš mluví ke svým současníkům a varuje, že přijde den jako zloděj, den jako potopa, která zaplaví a znehodnotí všechno, na čem si tehdy jeho současníci zakládali.

Na čem si Ježíšovi současníci zakládali? Na tom, že mají chrám, v němž spočívá Boží přítomnost. Jinými slovy, že mají u Pána Boha protekci.

Zakládali si na tom, že jsou lepší než ostatní, že dbají na Boží zákon, ne jako ti druzí, co ohýbají hřbet před Římany nebo žijí neřádně.

Ježíš právě před takovou samolibou sebestředností, která zavírá oči před lidmi na okraji nebo před cizinci, varuje. Tohle nemůže dopadnout dobře.

Přijde den D, den Božího soudu. Někteří lidé nezmizí zázračným způsobem, nebudou vytrženi, ale nejspíš je seberou římsí vojáci při válečném rabování.

Ježíš mluví k svým současníkům a předpovídá zkázu Jeruzaléma a celého Izraele, zničení chrámu a všechny hrůzy, které přináší válka.

Proto také říká, že „nepomine tato generace, než se to všechno stane“. A opravdu se tak za 40 let stalo. Jeruzalém byl pro odboj svých obyvatel dobyt a všechno bylo jinak, než si kdo předtím dokázal představit.

Sestry a bratři, probrali jsme celkem tři způsoby, jak si dnešní text z Matoušova evangelia vyložit.

Všechny tři způsoby jsou možné. Když se ale pokusíme postavit na místo Ježíšových posluchačů,

otevře se nám pochopení nejvíce. Že Ježíš mluvil ke svým současníkům je zřejmé. Vůbec to ale neznamená, abychom jeho slova přešli, jako že se nás tedy netýkají. Opak je pravdou.

I my sami se můžeme ocitnout v situaci, o níž Ježíš mluví. Třeba na nás všechny jako národ něco podobného také čeká. Třeba na nás přijde den D za to, že jsme také příliš sebestřední, sebejistí a nad druhými ohrujeme nos.

Třeba za to, že nejsme s to přijmout alespoň pár desítek dětí utečenců bez rodičů. Třeba za to, že jsme ztratili schopnost soucitu s těmi, kteří jsou na tom mnohem hůř.

Co s tím? Některým událostem jakoby nešlo zabránit, jdou jaksi samospádem. Na leccos nestačíme a nedokážeme věci změnit.

Jedno ale můžeme a máme. Bdít. Zůstat ve střehu. Zůstat při Kristu za každých okolností, se vším, co s tím souvisí. Zůstat na straně spravedlnosti, milosrdenství a pravdy.

Potom totiž, v tom novém věku, nebo na věčnosti, chcete-li, bude na co navázat. A to rozhodně stojí za to.

PeČ

SPCH 1. 12. 2019

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)